

Pataki István
szülőföld

*ki egyszer is érezte
frissen hántott föld illatát
- egyetlen virágé sem fogható hozzá -
megérintette az ősök lelke
nyomora harca szenvedése
hullajtott vére könnye verejtéke
ahogy szántanak ásznak
mögöttük barázdabillegetők sorjázna
s vetnek aratnak pacsirtadalban
fejüket égre emelve
áldást remélnék
az időben konokul állnak
báránnyelheket csodálva
vagy a túlerővel harcra kelnek
vérükkel védve az áldott szülőföldet*

*ki egyszer is érezte illatát
tudja: nincs máshol
és nem lesz többé máshová
érti: mit kapott
és mit adhat tovább
mert látja: őseink által van itt minden
csodálja őket
és kalapot emel nekik az isten*

felszólamlás a mindennapok rendjén

*barátaim
már rég nem az a kérdés
hányszor és miért tettük le a fegyvert
hány Világosunk volt
és hányszor harcoltunk
utolsó töltényig vérig
és hányszor szegtünk fejet vagy esküt
és hányszor vettük fel
a pöcegödörbe dobott kesztyűt
és hányszor estünk kétségbe
vagy fulladtunk önnön gögünkbe
és hányszor ítéltük el az árulókat
és hányszor magasztaltuk a hősokeket*

*már nem az a kérdés
mennyi emlék emel
és mennyi feledés tátong gyötör
mint omló sírgödör*

*a múlt nem árnyék
egyszerre kísér és kísért
ránk vetül mint a fény
megvilágosítja a jelent
és kérdez számonkér feleltet
ébren és éberén tart
ne altassuk áltassuk magunkat
a turul nem csapja le a vadászgépeket
kund nem fúrja meg az anyahajókat
botond nem veri be a brüsszeli kaput
és lehel sem vágja homlokra a német kancellárt*

*a múlt biztat erőt ad
mint gyökér a fának
legyen lombja virágja gyümölcse
s a leveleket az emlékezet összegyűjtse*

hogy táplálja tovább
mint gyermek idős édesanyját
ki felnéz az égre
és naponta lép újra és újra szövetségre
mert ez ma a kérdés:
lesz-e új vérszerződés
Istennel és legyőzött önmagunkkal
és minden magyarral
ki lélekkel küzd mindennapon
hogyan magyar maradjon

én szövetséget kötök az örök fényvel
a harangzúgással
az áldó énekkel
az esővel a széllel
kertem minden növényével
a nappal a gyermekkacajjal
házórzó kutyámmal
védje ami még védhető a tájban
s a várromokkal
melyeken serken a fű
hogyan lobogjon felette zászlónk
Isten kezében időtlenül

(Adorján vára alatt Szalárdnál, 2020. december 12.)

Csak nézi

Mert örült császárok kora ez megint,
csak nézi Isten a tébolyt és legyint.

Ahogy sötétben bomlanak az elmék,
arányosan tombol a gazemberség,
és szaporodnak az emberistenek,
pusztítva minden teremtett értéket!

Volt ez már többször, örült az örület,
a vesettek végül egymást ölték meg.
Aztán a megmaradt tiszták felmérték,
hogyan veszteség-e a romlott veszteség,

*és kiket nem kezdett ki a rothadás,
kiket őrzött meg hite s a józanság,
lesz-e, ki jó magot jó földbe szórjon,
ki lélektől lélekig mélyből szóljon,
hogy megvédjük pusztítóktól a vetést,
őrizzük, mi századoktól a MIÉNK!*

*Mert veszett örület kora ez megint,
csak nézi, nézi az Isten és legyint.*

